

A close-up photograph of a human hand, palm up, holding a cluster of small, glowing fireflies. The fireflies have bright yellow-orange abdomens and translucent wings. Many more fireflies are scattered in the air around the hand, some appearing to fly away. The background is a dark, out-of-focus green, suggesting a forest at night. The overall mood is magical and serene.

ЯСЕН ВЕДРИН

**СВЕТУЛКИ
В ШЕПАТА**

СЪДЪРЖАНИЕ

ГОСТЕНКА.....	4
СЪН.....	5
ЗВЕЗДОПАД.....	6
МИНАВАТ ГОДИНИТЕ... ..	7
ЗАКЛЮЧЕН ХОРИЗОНТ.....	8
СВЕТУЛКИ В ШЕПАТА.....	9
САМОТНО КРАЙБРЕЖИЕ	10
ПРАШИНКА В ОКОТО	11
ГРОЗНО ПАТЕНЦЕ.....	12
МОКЪР КИБРИТ	13
ТРЕВИЧКА В ТЕФТЕРА.....	14
СКЪСАНИ СТРУНИ	15
ПИСМО.....	16
РАЗЛИЧНИ ТЕРИТОРИИ	17
ЩЕ СИ СПОМНИШ ЛИ?.....	18
ДАЛИ?.....	19
НЕДОСТИЖИМА	20
ДРАСКОТИНИТЕ НА ПАМЕТТА.....	21
ПРЕГЛЪТНАТИ МЕЧТИ.....	22
БЯГАЙ СКИТНИЦЕ!	23
НЯМА СЪН.....	25
ПАРЧЕНЦА СВЕТЪЛ СМЯХ	26
БУРЯТА ВИЛНЯ... ..	27
КОМИНОЧИСТАЧ	28
ПЪРВОСИГНАЛНО.....	30
БЯЛА ТИШИНА.....	31
ЮГО-СЕВЕРНО	32
ТЪРСЯ В ТВОЯТА ДЛАН.....	33
В МИНУТИТЕ НА ЧАКАНЕ	34
КОЛКО ПРОСТО Е... ..	35
ЕДНОПОСОЧНО	36
ВИНОВНИ ГЛЪТКИ	38
НЕ МЕ ОБИЧАЙ НИКОГА ОСКЪДНО	40
СТЪКЪЛЦА В ДУШАТА	41
ВЪПРОСИ В ДЪЛБОКОТО.....	42
ВМЕСТО СБОГОМ	43
ЛЮБОВНА НЕДОСТАТЪЧНОСТ	44
СЛЕД ЧУВСТВАТА.....	45
В ТИШИНАТА	46

ЗАГЛЪХВАЩА ПЕСЕН	47
ЩЕ СЕ ВИДИМ ОТНОВО	48
ВОАЛ	49
ТРИЪГЪЛНИК.....	50
ПРЕЛИСТЕНИ СТРАНИЦИ	51
БЯГСТВО	52
НЕДОВЪРШЕН СЪН	53
ЩЕ ТЕ ТЪРСЯ	54
ПОДРАНИЛА ЕСЕН.....	55
ПРАХЪТ НА НАДЕЖДАТА	56
ОТПИЛА ОТ ВОДИТЕ МИ	57
СЛЯПА ЛЮБОВ.....	58
БЪДИ МИ ПРИКАЗКА!.....	59
НЕ ИЗМРЪЗВАЙ!.....	60
ПРОКУДЕНАТА БОЛКА.....	61
НЕДОВЪРШЕНОСТ.....	62
СИЛУЕТНО	63
ХЛАДЕН СВЯТ	64
УМОРИХ СЕ.....	65
ПОНЯКОГА	66
НАЙ-КРАСИВАТА ПРИКАЗКА	67
НЕ СИ ОТИВАЙ!.....	68
ЛЕБЕДОВА ПЕСЕН.....	69
ВИЕНСКО КОЛЕЛО	70
УМИРАХА ЛИ ПТИЦИТЕ?.....	71
С ПОСЛЕДНИТЕ ЛЪЧИ	72
ПЛАЧЕЩО СЪРЦЕ	73
ПАТРИЦИАНСКО.....	74
БЛАГОСЛАВЯМ ТЕ!	75
ОГНЕНО-ДЪЖДОВНО.....	76
ПОЕЗИЯ, ПОДОБНА НА ВИНА.....	77
ПОСЛЕДЕН ПЛЯСЪК	78
ОРИГАМИ.....	79
ГРЪБ ДО ГРЪБ.....	80
СЛЕДИ ВЪВ ВРЕМЕТО	81
ПЪТЕКА В НЕЖЕН КРЪГ	82
ТРОХИ ПО ПЕРВАЗА.....	83

ГОСТЕНКА

На гости ми пристигна самотата.
постави тя небрежно крак въз крак.
Гласът ѝ проехтя във тишината:
“Хей, ти! Ще се обичаме ли пак?”

Да я изгоня, знаех, нямам сила.
Почерпих я с увяхнали мечти.
“Не се сърди! Каквото било - било!
Ти моята натрапчивост прости!”

Простих ѝ аз, защото ме обича
и моя вечна гостенка е тя.
А явно, че не съм ѝ безразличен
щом търси ме дори накрай света.

Сълзите ми за нея бяха бисер.
Тъгата – плам, необуздан копнеж.
Бях фреска от античен стенописец –
с осанка тъжна и с коси от скреж.

На гости ми пристигна самотата.
Остана дълго – в мене се всели.
И чак тогава осъзна душата –
любов несподелена я боли...

СЪН

Стъпвам тихо, утрото да не събудя.
Влизам неусетно в твоя сън.
От безчувствие, навън прокуден,
твой изгнаник съм, или не съм...

Аз желая само миг на порив.
Само нежен допир на ръце.
Знам отдавна как ще отговориш
и тъгува моето сърце.

Затова в съня ти ще съм искрен.
Ще ти кажа думите докрай.
И ще бъда твой светъл бисер,
твоята пролет, твой месец май!

Вятърът ще духа с обичта ми!
Ще развява твоите коси!
Моля те! Не се събуждай само!
Аз съм просто сън, но ти не си!

Трябва да си тръгвам. Тъмносиньо,
утрото обажда се в петел.
Сменя хоризонтът цветни линии
сякаш със вълшебен акварел.

Утре пак в съня ти ще пристъпя
и във него ще съм твой любим!
А очите ми ще се окъпят
във сълзи от плач неутешим!

ЗВЕЗДОПАД

Ти помниш ли чудния дъх на листата
и птиците, пеещи в своите гнезда?
Тогавя неволно ти стиснах ръката,
а ти се усмихна:
“Виж, пада звезда!”

Ти помниш ли вятъра свеж в езерата,
когато по тихата гладка вода
вълшебни петна нарисува луната,
а ти ми прошепна:
“Виж, пада звезда!”

Ти помниш ли снежната нощ, тишината?
За нашата обич, подобно следа,
звезда полетя и се скри в тъмнината,
но никой не каза:
“Виж, пада звезда!”

МИНАВАТ ГОДИНИТЕ...

Минават годините, мое момиче,
като крайпътни гари... Събираш спомени.
В сергиите на скитници надничаш.
С горчиво вино пълниш стомните.

Пияна махаш с ръка на стотици.
Да те видят. Да се качат в твоя влак.
Понякога плачеш, гледайки птиците,
които се стрелват в стъклото, назад.

Крещиш след тях: “Защо в обратна посока?
Аз идвам оттам и всичко видях!”
Жестока илюзия! Съвършено жестока!
Искаш, но не можеш да литнеш след тях.

Тревожни светлини от семафори
запечатват в купето червена следа.
Уморена си вече от житейски метафори.
Суха болка от виното. Искаш вода.

Няма. Ще страдаш, мое момиче, от жажда!
Този влак без категория – ти го избра!
И защо са ти вече посока и сажди,
щом в сърцето не пламва едничка искра?

Вярвай! Единствено това ти остава!
Колко пътници слязоха – все някой ще се качи...
Но билета му, мое момиче, не проверявай!
Той разчита на своите тъжни очи...

Минават годините, мое момиче,
като крайпътни гари... Спри за миг своя влак!
Този някой на сетната спирка прилича!
После иде тунел.
А в тунела е мрак, а в тунела е мрак...

ЗАКЛЮЧЕН ХОРИЗОНТ

Вървя към тебе с плахи крачки.
Протегнал длани – търся лъч.
Плени ме само със закачка
и топъл смях сред хорска глъч.

Сърцето – катинар ръждясъл,
отново се сдоби с ключе.
То щракна в мен със звук прекрасен
и пак почувствах се момче.

Сега, дали ще те настигна,
не зная. Хоризонт си ти.
В копнежи изгревът изригва,
но в болка залезът блести.

А аз те гоня и въздишам.
Защо отключи моя плен,
когато в хоризонт възвишен
заклучена си ти за мен?

Нима – студена, безразлична,
ще сложиш на мечтите кръст,
обида, обич платонична,
и хоризонт околоръст?

Не знам. Ръце протягам, прося,
готов за битка в нежен фронт...
Но кой могъл би да докосне
един заключен хоризонт?

СВЕТУЛКИ В ШЕПАТА

Светулки в шепата събирам
фенер да си направя.
И с него в мрака да подиря
целувки и забрава.

Да мина пак по твоите стъпки
до горското поточе.
В сърцето да нахлуят тръпки
и пулсът да подскочи.

Дървета да погаля с длани,
понеже ни съзряха.
Свидетели на любовта ни,
макар и неми бяха.

Светулки в шепата събирам
от спомени прекрасни.
Фенерът в тъмното пулсира,
но скоро ще угасне.

Не мога миналото време
да върна аз обратно.
Отиват си мечтите земни.
Живеем безвъзвратно.

САМОТНО КРАЙБРЕЖИЕ

Тази моя любов е самотно крайбрежие.
В нея чайки не свиват крила.
Няма бели русалки, оплетени в мрежите –
има само студена мъгла.

Тази моя любов – невъзможно обречена!
Бряг, на който не стъпват мечти.
Тук сърцето ми люби се с дългата вечност
и куплети в морето шепти.

Тази моя любов е самотно крайбрежие.
Плаках дълги години без глас.
Чаках много сезони за вятър от нежност
и за слънце от галеща страст.

Може би след години ще бъде открита
и брегът от копнеж ще блести.
А тогава русалки ще пеят с вълните
и една между тях ще си ти.

ПРАШИНКА В ОКОТО

Да можеше денят да е вълшебен
и в него да се случват чудеса,
аз мигом щях да се смаля пред тебе -
в коприната на твоята коса.

Завързал се със косъмче през кръста,
бих слязъл до очите ти добри.
А след това погледнал бих, но късно, -
това, което ти от мене скри.

Говориш за прашинка във окото...
Но има ли такава ми кажи?
Нима да стана Гъливер, защото
сълза от лична тайна ти тежи?

Онази тайна, пълна с невъзможност,
в която даже допирът боли.
Когато всичко става много сложно
и няма смисъл думата "дали".

Онази тайна - сиреч, добротата,
която не отключва любовта.
Която разминава се превратно
със всичките жадувани неща...

Разбирам! Разминаваме се с тебе!
Прашинка във окото ни дели.
А можеше да бъде ден вълшебен,
във който дъжд от чудеса вали!

ГРОЗНО ПАТЕНЦЕ

Тази вечер те каня на гости.
Сипвам вино. Свещица пламти.
За нещата - загадъчно прости -
топля куп заскрежени мечти.

Знам, вратата не ще се отвори,
нито в миг ще ме стресне звънец.
Ти ще дойдеш, но някак отгоре -
като фея от светъл дворец.

Като болка на моята лудост,
като шепот на тъжния вик,
като миг на изстрадано чудо,
че се влюбваш в самотния лик.

Ти ще дойдеш, а аз ще съм нежен -
всички мисли и чувства разкрил.
Оня лебед красив, белоснежен,
който патенце грозно е бил.

Оня смисъл, че всичко красиво
иска време за своя разцвет...
Пия вино, до болка горчиво.
Чакам теб, но замръзнал от лед!

Ти не идваш, дори и отгоре!
Няма фея от светъл дворец!
А стъклото на моя прозорец
замъглява от снежен пращец.

Тази вечер те каня на гости...
Празна чаша. Догаря свещта.
Грозно патенце с много въпроси
и несбъднато чудо в нощта...

МОКЪР КИБРИТ

Защо не стопли с пръсти моите длани,
а мислите ти настрани отлитат?
Не искаш и минута да останеш...
Уви, навярно мокър е кибритът...

Защо не ме прегърна и целуна?
Отчаяни са устните ми. Питат.
Защо треперим в тази нощ безлунна?
Уви, навярно мокър е кибритът...

Защо ще ме оставиш да се скитам,
тъй както само кучетата скитат?
Без лъч. Без шанс отново да опитам...
Уви, навярно мокър е кибритът...

Във него аз и ти сме само клечки,
намокрени в последната минута.
И вече в нови влюбени пътечки
изгубеното пламъче се лута.

То тръгнало е други да разпали
с усмивка, с трепет, с весела закачка.
А ние ще си тръгнем, осъзнали -
съдбата е кибритоподпалвачка.

Тя може влюбените да подпали.
Но мен и тебе, мокрите? Едва ли...

ТРЕВИЧКА В ТЕФТЕРА

С тревичка по средата на тефтера
запомних теб и миналите дни -
искри от онова любовно вчера,
в което още твоят глас звъни.

Сред дъх на окосена детелина,
сред танца на светулки в здрачина,
докоснахме ръцете си двамина
под погледа на бледата луна.

Тогава, взела мъничка тревичка,
ти сложи я във моите коси.
А аз повярвах, че за мен си всичко -
понеже с нежен блян ме украси.

Макар да бе тревичката трилистна,
във теб видях четвъртото листо.
И беше нощ желана и пречиста,
и беше миг на мир и тържество.

А после свърши лятото горещо.
Светулките се скриха. Застудя.
Ах, да! Забравих! Стана още нещо -
отиде си от мене без следа.

Не зная вече как да те намеря
и как да ти прошепна: Остани!
С тревичка по средата на тефтера
запомних теб и миналите дни.

СКЪСАНИ СТРУНИ

Душата ми - цигулка плаха,
протяжно свири във нощта.
Лъкът и струните се сляха
в една жадувана мечта.

Мелодията - порив кратък -
докосна ледени стъкла.
Остави своя отпечатък -
ръце, подобни на крила.

Дано от топлата постеля
случайно да ги зърне тя.
Дано зова ми да споделя
и да повярва в любовта.

За миг стъклата да отвори -
мелодия да затрепти.
И недостъпна, там отгоре,
с ръцете ми да полети.

Да бъде неин полет в мрака -
концерт от радост, снежнобял...
Цигулката ми дълго плака
и скъса струните в печал...

ПИСМО

Ще напиша писмо без молив и хартия.
Мойта обич е трудна на думи.
Има начин тъгата пред теб да разкрия -
оня миг, нероден помежду ни.

Ще отида във парка. И с жълтата шума
ще ти кажа: “Светът ми увехна!
Всяко жълто листо е по-силно от дума!
Само ти би била ми утеха!”

Ще седя на брега, при соления пясък,
и с едничка черупка от мида,
ще ти кажа: “Любов, посети ме със блясък!
Твоят бисерен блясък да видя!”

Ще намеря огнище, угаснало в мрака.
Пепелта ще разпръсна измамна.
Виж ме, моя мечта! Твоя порив очаквам!
В твоя огън аз искам да пламна!

Ще напиша писмо без молив и хартия.
Прочети го, любов немислима!
След това отхвърли ме, а аз ще се скрия
в ледовете на своята зима.

РАЗЛИЧНИ ТЕРИТОРИИ

Наказани ли бяхме да сме влакове
пътуващи в различни територии?
До болка и до ревност да се чакаме.
Да вярваме в скалпени истории.

Да търсиме причини и различия,
та никак в нищо да не сме еднакви.
Да нямаме причини за обичане...
Наказани ли бяхме да сме влакове?

Попитахме ли някога сърцата си
защо от меки станаха железни?
Попитахме ли как изчезна патосът
от полъха на вечерите звездни?

Попитахме ли някога зениците
защо във чужди пътища се взират?
Разбрахме ли поуката, че птиците,
оставили гнездата си, умират?

Научихме ли мъдростта на времето,
че влак и пътник трудно се засичат?
Че щом мечтите живи ни отнеме то
без смисъл е сърца да се обичат...

Но ето затова сме с тебе влакове
пътуващи в различни територии.
Дано се срещнем - някога и някъде
в любовен сблъсък на самотни пориви.

ЩЕ СИ СПОМНИШ ЛИ?

Ще си спомниш ли моята обич
след фалшивите други любви?
Раздели ни човешката злоба,
за която не бяхме готови.

Наше слънце си имахме, бяло,
изрисувано с дъх по лицата.
И луна си намерихме, цяла,
като нощен копнеж за сърцата.

Наш бе плажът, и наше - морето,
даже вятърът, спрял сред вълните.
Наше беше дори и врабчето,
със което посрещяхме дните.

Колко мигове имахме, чисти,
като щрихи от цяла картина.
Бяхме с тебе така поривисти...
Бяхме... После светът ни загина.

Тъжно - слънцето скри си лъчите
и луната във облак посърна.
Зашумяха в морето вълните,
че не можех при теб да се върна.

Само сиво врабче ми гостува
и споделя тъгата ми сива.
Със очите си снимка целувам
и се моля да бъдеш щастлива.

ДАЛИ?

Кървят все още казаните думи -
подобно неизвадени стрели.
Разделяме се. По различни друми.
И няма смисъл в простото “дали”.

Но аз - безумен в точните прогнози,
от логика лишен, но не от плам,
решавам в стих, а не във скучна проза
последен шанс на чувствата да дам.

Усещам, че ще бъде много сложно.
Сърцето от обида ще боли.
Но още вярвам, считам за възможно,
че има смисъл в думата “дали”.

Две срички само, от мъдрец събрани,
са силни да обърнат всеки път.
Две срички могат да лекуват рани.
Две срички връщат чувствата от съд.

Дали ще ми простиш? Дали съзнаваш,
че обичта е сблъсък на вини?
Че истински обичаш, щом прощаваш
и прошката най-дълго се цени.

Дали ще се докоснем с нежен огън
и ще обърнем гръб на пепелта?
Дали ще проумеем, че без “сбогом”
животът е разлистена мечта?

Не ме отблъсквай и не ме забравяй,
но само този шанс си позволи -
сърца от незагаснала жарава
да ги раздуха вятър от “дали”!

НЕДОСТИЖИМА

Чрез някаква надежда упорита
каквато неприсъща е за мен,
откривам те, макар и неоткрита,
съзирам те, дори и ослепен.

Докосвам те, при все, че съм далечен.
Прегръщам те през миг на самота.
И пламва стих, в сърцето ми изречен,
готов от пепел да роди мечта.

Поне от нея ти си още жива.
Достъпна в порив. Галена насън.
Макар без лъч и нежна перспектива.
Макар да съм със теб. И да не съм.

Понякога дори една представа
от мрамора извайва красота.
А статуята, като зов остава,
роден във белокаменни уста.

Не дишат, а са толкова горещи.
Не казват думи, а стихът гори.
Усещам те. Но ти не ме усещаш.
Рисувам те със въглен и искри.

Достигам те, все тъй недостижима.
Догонвам те, подобна на звезда.
Макар и да те нямам, пак те имам.
Безследна си, а в мен блести следа.

И този път във стих ще се разкрия,
дори и непрочетен с твоя дъх.
Оставам полъх, влюбен във стихия,
и долина, орисана от връх.

ДРАСКОТИНИТЕ НА ПАМЕТТА

Копнеех във живота си за ласка.
За мигове на нежна доброта.
Но битието с нокти ме издраска,
подобно псе пред хлопната врата.

Отхвърлих всеки допир лицемерен
и искреност до болка пожелах.
Преди любим, поисках да съм верен.
Невинен - преди блазнещия грях.

Преди да взема, пожелах да давам.
Преди целувка, исках топла длан.
Преди да търся прошка - да прощавам.
И оправдал - да бъда оправдан.

Една след друга старите ми връзки
забиха нокти в моето сърце.
И драскаха във мене - горди, дръзки.
И дърпаха ме страстно със ръце.

Дърво ли бях под небесата сини,
живеещо самотно в своя свят?
Въздиша паметта ми в драскотини -
лъжовни чувства, дърпащи назад.

Фалшиви думи. Остри маникюри.
Дори наивни сметки без кръчмар.
Душата ми остана без контури.
Превърна се във пламък и олтар.

Остана чиста. Искрена. Без маска.
О, Боже! В колко скръб я утвърдих!
Любов ми дай, но без да ме издраска!
И аз пред Теб ще коленича тих!

ПРЕГЛЪТНАТИ МЕЧТИ

Приготви ми трапеза от радост.
Огладнях от житейска тъга.
Имам нужда от чиста наслада
и от нежност гореща сега.

Застели тази дървена маса
със покривка от бяла любов.
И забравени думи, прекрасни,
прошепни ми във тих благослов.

Те ще бъдат в сърцето ми залък,
със сълзи от възторг насолени.
Оня смисъл на ново начало -
че отново си близо до мен.

Те ще бъдат в душата ми вино,
по-различно от всички вина -
със цвета на красива невинност
споделена от миг топлина.

Те ще бъдат трапеза омайна,
за която копнея, трептя...
Приготви ми я - с нежност потайна!
Нека има и свещ, и цветя!

Дай ми всичките сладостни думи,
за които забравих почти!
Ето, чакам те! Гладен, безумен...
А сърцето преглъща мечти...

БЯГАЙ СКИТНИЦЕ!

Бягай скитнице! Бягай от мен!
Потърси по света свободата.
Може би затова съм роден -
да съм твоя отминала дата.

Стара болка, утихнал копнеж,
фотография, скрита в албума.
Зная, скитнице! Няма да спреш!
Твърде дълъг за тебе е друмът.

Ще те срещне със други сърца -
тъжни хора със весели маски.
Те ще бъдат за теб стъкълца -
броеница за твоите ласки.

Всеки - дъх ще остави, и стон.
Име, думи, и счупени чаши.
Сред дима им ще търсиш озон.
Ще споделяш леглата им прашни.

Във ръцете им груби ще спиш -
като стисната здраво монета.
С парафинова страст ще гориш,
все по-тъжна, стопена и клета.

А в зениците погледът див,
ненаситно желал свободата,
ще сивее - отчайващо сив,
както бързо сивее косата.

Бягай скитнице! Бягай от мен!
О, потомке на горди номади!
Ти открадна сърцето ми, в плен!
А до днес никой теб не окраде!

Тръгвай! Вече е време! Дано
в твоя бяг се усмихне съдбата.
Само, моля те, знай за едно -
че открехвам за тебе вратата.

НЯМА СЪН

Самотна ли си в тази нощ безлунна,
когато аз скитосвам се навън?
Докосва ли те спомен, като струна,
или сега приготвяш се за сън?

Ще може ли сърцето ти смутено
в признание слова да прошепти?
“Изгубих си съня и съм ранена, -
защото сън за мене беше ти!”

И как оттук нататък - със кошмари,
ще скриваш под възглавката си мен?
Не чувстваш ли? Сълзата още пари!
Усещаш ли вкуса ѝ пресолен?

Не викаш ли към бързащото време
да върне полетелите стрелки?
И влюбено-заспали - да поемем
към нашите ливади и реки!

Към нашите цветя и пеперуди
със всички мигновения в съня,
където бяхме нежни, непробудни,
и весело витаехме в деня...

Самотна вечер. Тягостно реална.
Стоиш сама сред четири стени.
Часовникът тиктака, но... банално,
понеже няма сън, за да звъни...

ПАРЧЕНЦА СВЕТЪЛ СМЯХ

След малко може би ще си отида.
Сърцето ти да стопля не успях.
Остана болка, ревност и обида.
И... няколко парченца светъл смях.

Но аз ще те помоля: Позволи ми
смехът ти чист да задържа за мен!
Напред ме чакат есени и зими.
И не един копнеж несподелен.

Когато ме нападне скръб горчива -
смехът ти ще превърна на гердан.
И ще го нося в есен мълчалива.
И ще ме сгрява в леден ураган.

Не искам много в нашата раздяла.
Парченца смях. Усмивка. Нежен жест.
А после ще си тръгна. Без начало.
Без удари. Без ревност и протест.

На стар самотник и това му стига -
във спомени сърцето си да грей.
Бъди щастлива. Другият пристига...
Не се обръщай никога! Недей!

БУРЯТА ВИЛНЯ...

Буря ли прекърши нежни клони?
Мълния ли дънера срази?
Че душата - като ствол отронен,
заблестя от бликнали сълзи.

Екна гръм - във ехото се свърна.
Клетва чух от мразещи уста.
Гъста кал в порои се обърна
и завлече клони и листа.

Тръгна по течението стволът,
смачкан и прекършен - като труп.
Чакаха го - накъде надолу -
всичките му спомени накуп.

Всичките му пролети и зими.
Всичките му есени, лета.
Всичките ухания незрими,
някога цъфтели в любовта.

Бурята вилня. Подобно хала.
Мълниите драскаха със бяс.
В паднал ствол - със мъка причерняла.
В счупени мечти и стихнал глас.

КОМИНОЧИСТАЧ

Стъпвам леко. Пазя керемидите.
Бъркам в задимените комини.
Хората споделят си обидите
и излита пушекът интимен.

Пласт от сажди - болки и съмнения.
Спомени от огъня в душите.
Хиляди подмолни огорчения.
Черни - като мъката на дните.

Викат ме. Споделят си тревогата.
Ревности, скандали и причини.
Всеки с болка мисли си за огъня.
Печката дано да не изстине.

Кюнците си снаждат. С притеснение.
Да не би от дим да се разплачат.
А отгоре има си решение -
там работи коминочистачът.

Идвам... Само моля ви във чувствата
огънят дима да превъзхожда.
Че излита пушекът във пустото
и обратно никак не прехожда.

Колко са задръстени комините...
Сажди, пепел - минали любви.
Плача и въздишам през годините,
цапан с чужди болки и отрови.

Иска ми се, както съм на покрива -
дъжд да се излива във пощада.
И да стане във душите мокро -
в миг на опростителна наслада.

Да се милват пръстите изстинали,
устните в пожар да се целуват...
Стъпвам леко. Черен сред комините.
А край мене гълъби кротуват.

ПЪРВОСИГНАЛНО

Притеглени в различни гравитации,
един от друг ще се отдалечим.
За миг почти докоснахме се с грация.
Видяхме се във рай непостижим.

В проблясъци превръщаха се думите.
Идеите - във приливни вълни.
Взривяхахме се - метеорно-лумнали.
Мечтаехме се в нежни светлини.

Но има ли Любов със разстояния,
обречени отново да растат?
Смаляваме се в бегли очертания
и следваме съдбовния си път.

Намерихме се, някак си изгубени
по волята на първия сигнал.
Останахме си влюбено-невлюбени
с копнеж незакъсняло-закъснял.

Във космоса на вечната забързаност,
зависими от други, не от нас,
разделяме се, миг преди обвързване,
със пламъци, в които лъха мраз.

БЯЛА ТИШИНА

Останаха след теб мъгли от горест.
Те всичко скриха в бяла тишина.
Покри се с лед самотният прозорец.
Душата ми обви се в пелена.

Не се опитвам даже да разкъсвам
на спомените призрачния плат.
Намерих те, когато беше късно.
Преди да те докосна - лъхна хлад.

Преди портрета - счупи се моливът.
Преди стиха - писалката ми спря.
Признанието - в устни мълчаливи,
преди да лумне - скършено умря.

Не можех с думи да те нарисувам.
Замръзнал стон остана недочут.
Не можех да те галя и целувам.
Не можех да те имам в моя skut.

Не се опитвах даже да мечтая.
Разминаха се думи и лица.
И бяла тишина покри накрая
мечтите ми - строшени стъкълца.

Обърна се към мен - непокорима.
За сетен път усмихна се с тъга.
Мълчах и знаех - няма да те имам.
Умираще душата ми в снега.

Сълзите си преглътнал в самотата,
безмълвен твой отказ ти простих.
А зимен вихър разпиля листата,
събирани за тебе - стих по стих.

ЮГО-СЕВЕРНО

Ти поиска различни натури
да държиш поотделно със власт.
Юго-северни чувства катурна
в юго-северна пагубна страст.

Заплени с красотата си юга,
а пък севера с нежност и смях.
Те се срещнаха в тебе, (по чудо),
и избухна кавга между тях.

Духна северът – ледено страшен.
Скочи югът с горещи вълни.
И сърцето ти в миг се уплаши.
С кой да бъде? Кого да цени?

Ако севера пуснеш с ръката,
то в горещия юг ще е пещ...
Ако юга презреш със душата -
ще замръзнеш от северен скреж...

Юго-северно! Хич не си струва!
Зарежи ги в сърцето си ти!
Виж на изток как изгрев рисува!
Виж на запад как залез пламти!

С този изгрев - денят ти е ясен!
С този залез - нощта ти е храм!
Тръгвай в тези посоки безгласни -
любовта ти отдавна е там!

ТЪРСЯ В ТВОЯТА ДЛАН

Търся в твоята длан онова,
за което немее устата.
За което не стигат слова,
нито звуци трептят в тишината.

Търся порива - огнен, горещ.
Търся думи сред нежните пръсти.
И ръката ти - пламнала свещ,
да докосне мечтите ми късни.

Да разроши косите ми в миг
и да слезе до устните жадни.
Да изтръгне въздишка и вик.
Да гори от искри безпощадни.

Търся в твоята длан любовта.
Но студена е тя. Като камък.
Друг дарява с копнеж от жарта.
Друг припламва от нейния пламък.

Знам какво ще остане за мен -
от дланта ти красив отпечатък.
Да ме сгрява, макар и студен.
И в студа да си тръгна... Нататък.

В МИНУТИТЕ НА ЧАКАНЕ

Минутите измамени летяха.
Очаквах я. Не се обади тя.
Надеждите ми искрени и плахи
превърнаха се в купчина листа.

Листа, които вятър ще подмята,
разкъсани от болка и от скръб.
И няма да намерят по земята
ни миг от радост, нито образ скъп.

Минутите сълзяха непрестанно.
Превръщаха се празни часове.
Очаквах я. И в тъмното останах
със моите горчиви страхове.

Горчилката, която ще изпия,
до сетна капка. Сам и съкрушен.
Но с мислите си пак ще я обвия -
да бъде бяла. Чиста като лен.

Минутите се свършиха. Умряха.
Не я дочаках. Утро се роди.
Навън щастливи птиците запяха.
А вътре в мен заплакаха следи.

Следите, със които ще живея
не ден и час, а много дълги дни.
Следите ми, останали от нея...
От нашите несбъднати вини...

КОЛКО ПРОСТО Е...

Колко просто е всичко наглед!
Да си кажем желаните думи.
Да се хванем с ръце. И напред
да потеглим по прашните друми.

Да напълним душите с мечти.
И очите си с бели надежди.
Да затръшнем разбити врати.
Да забравим за сбърчени вежди.

Без назад да извърнем глави
да вървим към съдбата си нова.
Даже спомен красив да кърви
или дрънка парче от окова.

Даже вятър от куп страхове
във ушите ни остро да свири.
Даже някой със плач да зове
да ни връща в досадни квартири.

Ние с тебе напред да вървим,
здро̀во хванали своя остатък.
И горящи от огън без дим,
да живеем живота си кратък.

Колко просто е всичко наглед!
Но защо се усмихваш тревожно?
Може би от последния ред,
че в живота ни всичко е сложно...

ЕДНОПОСОЧНО

Да бъдем други бихме ли могли
след толкова страдания излишни?
Докоснем ли се - вече ни боли,
а устните ни нямат вкус на вишни.

И снимките от спомени добри
самички се подвиват по ъглите.
Невидим огън сякаш ги гори,
за да изчезне смисълът от дните.

Един за друг си бяхме върхове.
Превзехме се, дори се покорихме.
Забихме знамена от смехове.
И чувствата си пламенни забихме.

Но вятърът отгоре е жесток.
Така се случва често с върховете.
Те малки са. Над тях е само Бог
и хиляди несбъднати небета.

Да бъдем други бихме ли могли?
Да гледаме със теб в една посока...
Не аз и ти сме върхове, нали?
По скоро - обичта ни беше болка...

Но вместо небеса да покорим,
потърсихме да бъдем покорени.
И огънят превърна се във дим,
и в шепи сняг самотните вселени.

Какво ли ни остава? Самота?
Или повторен прочит на мечтите?
Виж, някъде отгоре Любовта
стои несподелена за очите.

Виж, някъде отгоре тя гори
и дава ни сигнала си нарочно...
С онази мисъл на Екзюпери,
да гледаме напред, еднотосочно...

ВИНОВНИ ГЛЪТКИ

Без да помня смеха на гласа ти.
В самотата - съсипан от срив.
На вината последните глътки
ще изпия с вкуса им горчив.

Ще помръкне в очите просторът
и духът ще се свие до кръст.
На сърцето ми тъжно моторът
ще напомни за тлен, и за пръст.

Наскърбени, вълшебните птици,
ще се вдигнат от твоите коси.
Тишината ще стане царица
и в палата ѝ скръб ще роси.

Ще те моля за прошка, която
ще откажа безумен и сам.
Ще се срине светът ми до блато
и мечтите до мъка и срам.

Исках теб да държа в светлината
и да бъда безкрайно щастлив.
Исках с длан да докосна луната -
твоят образ, небесно-красив.

Исках в твоите устни да тлея
като въглен искрящ във жарта.
Исках думи в любов да изпея,
но помръкна във мен песента.

И пристигна вината. Жестока.
Тя напомни ми колко съм клет.
Беше чаша, напълнена с болка.
С невъзможния блян на поет.

Пия глътки. Трепери душата.
А в сърцето ми страшно горчи.
Ти потърси във мене приятел...
Аз се влюбих във твоите очи...

НЕ МЕ ОБИЧАЙ НИКОГА ОСКЪДНО

Не ме обичай никога оскъдно.
В оскъдица живота си живях.
Не виждам в мене нищо безразсъдно -
да бъда твоят устрем, твоят смях.

Бъди ми вярна ти, но не и длъжна!
Не ме обичай, просто ей така!
Забравата по-мъничко е тъжна
от милостиня в просеща ръка.

Дай всичко или всичко прибери си.
Полу-любов умира в полумрак.
Черупката не искам. Дай ми бисер.
Значения не искам. Дай ми знак.

Но ако виждаш в думите присъда,
която граби твойта свобода,
кажи ми да си тръгна, да не бъда...
И аз ще си отида без следа.

СТЪКЪЛЦА В ДУШАТА

Броя стъкълцата в душата.
Събирам ги в шепа с тъга.
Изви се безмилостен вятър
и всичко във мен поруга.

Аз имах прозорче-надежда,
и гледах през него навън.
Във светла звезда се вглеждах -
не стигаше време за сън.

Блестеше ми тя през стъклата.
Дори я докосвах с ръка.
И всъщност - това бе мечтата
на моята чиста тъга.

Но ето, че в буря жестока
звездичката скри се от мен.
Прозорецът пръсна се мокър
и вятър се спусна студен.

Броя стъкълцата в душата
и смесват се дъжд и сълзи.
Обичах си много мечтата,
но вятър студен я срази.

ВЪПРОСИ В ДЪЛБОКОТО

Любов ли е? Попитай го сърцето.
Мечта ли е? Душата ще прости.
Ако е болка - страдаш неусетно.
Ако е радост - тръпнеш от мечти.

Вълшебство ли е? Вятър ще те гали.
Магия ли е? Ще блестят звезди.
Ако е огън - той ще те разпали.
Ако е лед - ще мръзнеш от следи.

Съдба ли е? Орисник ще те срещне.
Копнеж ли е? С крила ще полетиш.
Ако е нежност - нека е гореща.
Ако лъжа е - как да я простиш...

Оброк ли е? Ще стъпиш на жарава.
Измама ли е? Ще кървят стрели.
Ако любов е - любовта остава.
Ако тъга е - дълго ще боли.

ВМЕСТО СБОГОМ

Няма смисъл от ново страдание.
Изцедихме сърцата до пръсване.
Възкресени умрат ли в терзание -
не намират повторно възкръсване.

Аз потърсих във тебе утехата.
Нежни думи, с любов изговорени.
Съкруши се душата ми в ехото
и посърна от думи престорени.

Ти поиска уют с откровения.
Не от мен, а от тях съчинявани.
Няма смисъл от тежки прозрения.
Аз си тръгвам, дори без прощаване.

И дано пустошта на измамите
да те пусне - свободна със вятъра.
Дотогава - привиквай със драмите
и с фалшивата сцена на театъра.

ЛЮБОВНА НЕДОСТАТЪЧНОСТ

Не казвай нищо. Нека помълчим.
Сълзи да капят в две самотни чаши.
На чувствата ни розовият грим
да се размие в мислите ни страшни.

И да се видим с искрени очи
във всичката ни тъжна неприкритост.
От сляпата любов да загорчи,
понеже я изпълвахме със ситост.

Със оня светоглед несъвършен
да си признаем всеки недостатък.
Красивият ни замък е строшен.
Илюзиите - мъртви без остатък.

В ръцете ни спотайва се вина.
Рисувахме се някак идеално.
Солиден мъж с перфектната жена.
Не, няма смисъл! Вече е банално!

Не казвай нищо. Нека помълчим.
Очите ни проглеждат чрез сълзите.
В любовна недостатъчност кървим...
Достатъчно - за обич под звездите.

СЛЕД ЧУВСТВАТА...

След чувствата - пожарно уморени,
протягаме ръцете си за дъжд.
За капките, простително студени,
с които ще олекне отведнъж.

Пред огъня подготвени не бяхме.
Не знаехме как той ще ни гори.
В съдбовни пасианси се редяхме,
обречени един на друг в зори.

Горяха болки. Сладки и желани.
Болезнено се срутваха врати.
Оставаха ни белези от рани
и пепел от несбъднати мечти.

В омайващ дим сърцата ни сълзяха.
Лютеше ни от тъжни страхове.
Деляхме не легло или пък стряха,
а само невъзможни светове.

Дори не се целунахме за сбогом.
По дланите остана пепелта.
От облаците капе изнемога,
а мъката поднася ни цветя.

След чувствата - пожарно уморени,
дъждът над самотата ни вали.
А капките му - някак си солени
не знаем кой успя да насоли...

В ТИШИНАТА

Помълчи и послушай се! Тихо е!
Аз отново не бих те смутил.
Ще се връщам понякога в стихове,
без изобщо до теб да съм бил...

Ще те галя безплатна чрез думите -
да те имам, подобна на сън.
Ще си моето светло безумие,
като впит в самотата ми трън.

Ще обличам с одежди химерата -
гола, зъзнеща, стара мечта.
Да те гледам - до днес ненамерена,
като огнен печат на дланта.

Ще ти шепна, дори нетъгуваща,
всички думи от белия лист,
че си в нощите буря нахлуваща,
а през дните - омая от бриз.

Помълчи и послушай се! Тихо е!
Аз оставих те бяла. Смутен.
И загърната в моите стихове -
помечтай си отново. За мен...

ЗАГЛЪХВАЩА ПЕСЕН

Ще утихна, подобно заглъхваща песен.
Ще се скрия в прохладния мрак.
И ще бъда незнаен, дори неизвестен.
Непотърсен за обич щурак.

Ти ме пя. И ми беше желана наслада.
Във гласа ти красиво трептах.
Бях ти в утрото химн. Вечер бях серенада.
Тананикане даже ти бях.

Ти ме пя със възторг. Онемяваха птици,
чули чувствата в нежни уста.
Бях ти нота и зов. Бях ти струна и прицел.
Неизпятост ти бях в любовта.

Всичко свърши за нас. Аз утихвам, далечен.
Само вятър рефрена шепти.
Не тъгувай за мен! Друг обича те вече!
Него пей, и за него трепти...

ЩЕ СЕ ВИДИМ ОТНОВО

Ще се видим отново след време
с отшумялата болка във нас.
Уж щастливи от чувствата земни.
Уж горещи в споделяна страст.

И в усмивките, някак превзети,
ще се крие стаена тъга.
В премълчаните думи ще свети
недокосната нежна дъга.

В нецелунати мисли ще плачем,
без в очите това да личи.
Всеки, в топлия спомен вторачен,
ще мълчи, ще мълчи, ще мълчи.

А накрая - в минута за сбогом
ще докоснем ръцете едвам.
Взели малко - изгубили много.
Взели хлад, а изгубили плам.

ВОАЛ

Изплетох от сълзите си воал.
С лъчи от лунна обич го обсипах.
Потърсих те във спомена си бял,
а после дълго в шепите си хлипах.

Не бе възможно да те облека.
Ти бе мечта несбъдната, прекрасна.
Опитах ли се да те изрека -
оставаше душата ми безгласна.

Поисках ли любовна ласка в мрак -
наместо нея чувах тъжна песен.
Жадувах ли за теб, подобно бряг -
в морето бурно бивах аз отнесен.

Останаха луна, сълзи и стон.
Един воал - красив, но необлечен.
Понякога дори и Купидон
със своите стрели е безсърдечен.

ТРИЪГЪЛНИК

Едно дете рисуваше по пясъка
със пръчица от вкусен сладолед.
Приклегло на слънцето под блясъка
то някак ми напомняше за теб.

Триъгълник рисуваше човечето.
Три линии във фигура една.
Рисунката му явно бе обречена -
след миг над нея плъзна се вълна.

Морето си отнесе бързо тайната.
За мен и теб. И третия сред нас.
За преходното. Или за безкрайното.
За плувналите чувства без компас.

За парещата мъка на излишния,
на който от обида му горчи.
За сладката любов в четиристишия.
И за леда във твоите очи.

Едно дете рисуваше по пясъка
със пръчица от вкусен сладолед.
Три точки, някак свързани в неясното,
а две от тях - привлечени от теб...

Покриват битието ни излъгано
вълните на солената печал.
Съдбовно се излъгахме. Триъгълно.
А сладоледът си остана бял...

ПРЕЛИСТЕНИ СТРАНИЦИ

Прелистихме последните си страници.
Прегърна ни студена самота.
За нея ние бяхме просто странници,
изгубени във мрака на нощта...

Сънувахме се, вързани в съдбите ни.
Рисувахме се с пъстър акварел.
Изпивахме се, вечно ненаситени.
Пребродихме се, търсещи предел.

Разкривахме се в тъжните си истини.
Споделяхме си тайните на глас.
Усмивахме се, вътрешно пречистени.
Отваряхме вратите си - за нас.

Мечтаехме се в трескаво безумие.
Целувахме се в нежни редове.
Ревнувахме се, страдайки от думите.
Ранихме се от тъжни страхове.

Прелистихме последните си страници.
Затворихме се, без да сме били...
Останаха неизвървяни граници
и мъка, от която ще боли...

БЯГСТВО

Бяга твойт образ като птица
в сенките на спомена далечен.
Грешница ли бе или светица -
отговори сякаш нямам вече.

Вятър да потърся - ще повее
някъде високо в небесата.
Дъжд ли да попитам - ще излее
капките си в края на земята.

Огъня да стресна със въпроси -
ще се скрие в пепел мълчалива.
Бяга твойт образ съдбоносно -
не запомних колко си красива.

Болката от спомен ненамерен
до тъга в сърцето ми се стяга.
Образът ти, ако беше верен,
щеше ли от мене да избяга?

НЕДОВЪРШЕН СЪН

Ще бъда твойт недовършен сън.
Не ме осъждай, прекомерно строга.
Виж скитниците, кретащи навън,
как търсят да се стоплят с малко огън.

В съня ти огън нямаше, нали?
На двама ни отдавна беше пусто.
Извадили забитите стрели -
не бяхме роби на любовно чувство.

Ти искаше невярна свобода,
а аз за теб заробих си сърцето.
Във стихове те раждах. Бе звезда.
Но светенето беше мимолетно.

Шептах те, но побягна твойт дъх.
Мечтах те, но изгуби се мечтата.
Изчезна като утринния лъх,
със който тихо вдига се мъглата.

Сънуваш ме сега. За кой ли път.
Но аз си тръгвам. Вече недовършен.
В прекършен клон листата не растат.
И затова нарича се прекършен.

ЩЕ ТЕ ТЪРСЯ

Очите ми са скръбни светила,
когато твоят образ не намират.
На спомените в гъстата мъгла
ще трябва много дълго да се взират.

Отиваш си, а времето с размах
опитва всичко в нас да заличава.
Не бе за мен. И аз за теб не бях.
Защо ли се обикнахме тогава?

Във думите защо открихме мост
и влизахме си скришом във сърцата?
Въпросът явно ще роди въпрос,
а отговори няма в тишината.

Обречен ще те търся във следи.
Ще ги събирам - късчета в покоя.
Защото знам, че имах те преди...
Защото беше и ще бъдеш моя!

ПОДРАНИЛА ЕСЕН

Есента, съдбовно подранила,
в миг попари мисли възделени.
Жълто се усмихна. Беше мила.
И започна да рисува в мене.

Четката ѝ в спомените бръкна.
Мигом предизвика листопади.
Птица закъсняла бързо хвъркна
и изчезна, без да се обади.

Падаха презрели плодовете
и дори започнаха да гният.
Плачеха във мене дъждовете.
Искаха сълзите ми да скрият.

Радостните листи оголяха.
Скръб ги парна. Вятър ги обрули.
Звънките щурчета, гдето пяха,
среща обещаха ми през юли.

Даже и светулки мълчаливи,
като стари чувства се покриха.
Клоните въздъхнаха от сиво
и в сланите бели се стаиха.

Есента, облечена във злато,
дълго ме рисува на статива...
Моля те, любов! Бъди ми лято!
Само с теб душата е щастлива!

ПРАХЪТ НА НАДЕЖДАТА

Внезапен вятър чувствата издуха,
подобно напластен от болка прах.
Останаха клепачите ти сухи.
За мене влага нямаше във тях.

През прага ти преминах многократно.
Наивно вярвах. Чувствах се желан.
Но всеки път от мене непонятно
отронваше се порив невидян.

Полепваше по дървената маса.
По стола и по белите стени.
По снимката, където ти прекрасна
усмихваше се, някъде встрани...

Полепваше по вазата кристална
със клюмналите, съхнещи цветя.
Просветна някак тъжно, нереално,
а после пред лика ти полетя...

Видя го ти. Извърна се смутена.
Прочетох във очите ти печал.
Преминах прага с грешка непростена.
Врата отворих. Тъжно пребледнял.

Внезапен вятър лъхна ме в лицето.
Направих крачки. Ти не ме възпря.
Остана прах - надежда от сърцето.
Дали във нея някога се взря?

ОТПИЛА ОТ ВОДИТЕ МИ

Отпила от водите ми, едва ли
ще можеш да забравиш моя вкус.
Той жива тръпка в тебе ще разпали
и дълго ще ме шепнеш наизуст.

Ще ходиш там, където аз се вливам.
Нозе ще натопиш във моя хлад.
Със шепи ще се плискаш мълчалива
и ще отпиваш всеки стих излят.

Ще плъзгаш нежен поглед по браздите,
възникнали по гладката вода.
В проблясъците кротки на звездите
ще видиш своя лик като звезда.

А в думите, кристално споделени,
усетиш ли солена самота,
от твоите зеници просълзени
дошли са капки с дъх от любовта.

СЛЯПА ЛЮБОВ

Още мога с любов да жадувам
и мечтите ми в сън да мечтаят.
А това, че за тебе не струвам,
не е страшно за мен. Не е краят!

Ще издиря лицето ти в спомен.
Ореол ще ти сложа за блясък.
На брега ще изляза. Бездомен.
И ще седна на мокрия пясък.

Ще те дръпна със стих от сърцето,
щом от мене си тъй уморена.
Ще те пусна на воля в морето,
за да бъдеш свободна сирена.

Плувай, мила! От мене тръгни си!
Потърси красота в дълбините!
Намери скъпоценния бисер -
твоя истински смисъл на дните...

Но с мечтата за теб ще рискувам,
като тъжна звезда над прибоя.
Даже в сляпа любов да сънувам -
слепотата е винаги моя...

БЪДИ МИ ПРИКАЗКА!

Бъди ми само приказка, в която
се случват невъзможните неща.
Да има царство - силно и богато
с една принцеса, спяща в самота.

Да тръгна аз към замък омагьосан,
обвит от чародейства и мъгли.
Човеци вкаменени да докосвам -
магията догде се развали.

Лицата бледи в миг да оживяват.
Слугите да ми шепнат: “Тя е там!
Покрита от вълшебство и забрава -
очаква устни да ѝ вдъхнат плам...”

И изкачил се в приказната кула -
да видя теб, загърната с воал.
Застинала копнежно. С нежни скули.
Да чакаш принца във съня си бял.

Да те целуна и да си отида.
Не казвай, че така ще те боли...
Аз исках като чудо да те видя.
Все пак си само приказка, нали?

НЕ ИЗМРЪЗВАЙ!

Не бързай да поставяш тъжни синури
от болките на спомена в сърцето.
С ръце горещи двама бихме ринали,
за да извадим обичта на светло.

Не е умряла, даже и заровена
под пластовете скръб и угнетение.
Отровиха я. Но дори отровена
тя още диша в нашето копнение.

Деляха ни с ръце и разстояния.
В килии ни плениха от завиждане.
В безумни клетви тръпнеха ридания.
Убиваше ни хорското прииждане.

Не бързай да поставяш тъжни синури.
И с кърпата очите не завързвай.
Ако решиш, че вече сме изстинали -
обичай някой друг... Но не измръзвай!

ПРОКУДЕНАТА БОЛКА

Прокудената болка се завръща.
Скитосвала задълго - пак е с мен.
Нахлува мисъл - все една и съща.
Защо ледът е толкова студен?

Отнема топлина и се стопява,
а вадичката капе - като стон.
Дланта студее. Леко наболява.
Сърцето ми я следва в унисон.

И то опитва с лед да се пребори.
С отчайващата скръб, че сме сами.
Че в мрака само с вятъра говорим
или със онемелите стени.

Скърбим. А слабостта ни е присъща.
Топят се трудно късчетата лед.
Прокудената болка се завръща.
Боли ме дълго... А не идва "след"...

НЕДОВЪРШЕНОСТ

Недовършени стихове плачат
с орисия на стари цветя.
Думи писани нищо не значат,
щом далечна мълчи любовта.

Щом до нея не стигат сълзите,
нито тъжни безсъници в мрак.
Само думи остават, обвити
в целофан от измислен абстракт.

Ще ги хвърлиш във някоя кофа
или в локва, шуртяща в канал.
Ще помръкнат красивите строфи
с неусетена тиха печал.

Ще ти бъде съвсем безразлично.
Някой. Някъде. Някак гори.
Можел просто да мисли лирично
и във стих да мечтае дори...

В недовършени стихове плаче
и безсмислен сивее светът.
Уж си само на няколко крачки,
но далечна напомняш за път.

СИЛУЕТНО

В любовния поток на леонидите
неволно се намерихме в желания.
Звезди самотни - страдали в невидимост,
угасвахме от празни обещания.

В мъглявата превратност на съдбите ни,
прихванати в случайни траектории,
умирахме - светлинно ненаситени,
угасвахме - от вакуум преборени.

В далечните пространства по ирония
докоснахме кошмарното си минало.
Останаха в космическа агония -
сега сме силуети от застиналост.

ХЛАДЕН СВЯТ

Направихме си хладен свят в мъглата.
Родихме го с въздишки самота.
Във него птици свиха си крилата
и зацвърчаха в бяла слепота.

Не виждаха високо и далече.
Пленени бяха в странния ни хлад.
И кацнали на ледения глетчер
не знаеха кога ще полетят.

Мечтаехме се. Виждахме се в бяло.
Но птиците умираха сред нас.
Не мислехме за огнено начало -
сменихме го с апатия и мраз.

Безцелни. И от скърби пребледнели -
сковахме се в първичния си страх.
А белите души - безумно бели
забравиха за цвят, копнеж и смях.

Направихме си хладен свят в мъглата.
Дворец на невъзможните мечти.
И глетчерът на нашата превратност
блести от бяло. Тягостно блести.

УМОРИХ СЕ

Уморих се от празното чакане.
Ще си тръгна, поуки събрал.
Няма нужда от мисли разплакани,
нито плач от дълбока печал.

В егоизма ужасен на времето
не остават любовни сълзи.
Интересите гонят се шеметно,
а сърдечната болка пълзи.

Експонат от интимни поредици -
аз си тръгвам, макар да тежи.
И не мисля за тежки последици,
сътворени от мили лъжи.

Ще се скрия във моите дребности -
чаша чай, химикалка, листа.
А сърцето, желало потребности,
ще загърна с добра самота.

Уморих се от празното чакане.
Няма никой дори да виня.
Всички пътници имат си влакове.
Моят просто докрай закъсня...

ПОНЯКОГА

Понякога в сънувани треви
ще виждам твоя образ като цвете.
В очите ми копнеж ще се взриви
и пламък ще премине през ръцете.

Ще бъдеш дивна - красота и блян.
Омайниче вълшебно за душата.
Гласът ти ще е вятър разлюлян,
а погледът ти - слънчев лъч в росата.

От нежни тръпки лудо премаял
ще потуша надеждата си късна.
Но твоят цвят - невинен и съзрял
за себе си аз няма да откъсна.

За да те имам в тихите треви -
едничко чудо - обич от небето.
Да те сънувам, щом у мен кърви
най-хубавият спомен за сърцето.

НАЙ-КРАСИВАТА ПРИКАЗКА

Идва краят на цялата нежна история.
Цветна приказка, шепната само насън.
Щом очите отворя - ще останат отворени,
за да пият тъгата на утрото вън.

Да погледнат как изгревът още се бори
да пробие с лъчите си тъмни стени.
Във съня ми е лесно - озарен е просторът.
Но наяве в душата ми скръб се таи.

Не живея във свят на красиви вълшебства.
Златни ябълки няма. Нито жива вода.
Всички чудни приумици някъде в теб са.
Всяка приказна нишка в теб намира следа.

Затова си ми скъп водопад от миражи.
Остра болка в сърцето. Неживян епизод.
Вече лягам за сън. Идвай пак. Да разкажеш
най-красивата приказка в моя живот.

НЕ СИ ОТИВАЙ!

Не си отивай никога! Недей!
Присъствие бъди ми. Като вечност.
С чудесната си близост ме разсмей
и не мисли за тъжната далечност.

Готов съм да те видя - не с очи,
а с мислите дълбоки на сърцето.
Сега - когато споменът мълчи,
а аз желая да ми бъде светло.

Готов съм да те чуя - не със слух,
а с бледите копнежи на душата,
че всичко свято, що от теб дочух,
бе лъч отгоре, зов от синевата.

Готов съм да те галя - не с ръка,
а с думи нежни, изворно родени.
За да те имам. И да изрека
дори и неизреченото в мене.

Не си отивай никога! Недей!
Отидеш ли си - прах ще ме покрие.
Като роса в живота ми се лей
и си спомни, че с тебе бяхме ние...

ЛЕБЕДОВА ПЕСЕН

До дъното на мократа ми същност
се гмурнаха изплакани сълзи.
И може би в безкрая се завръщам -
сред купчина мъглява от звезди.

На блесналото езеро вълните
са нотни петолиния за мен.
Ефирна песен ме влече магнитно -
да кажа сбогом на последен ден.

Един извечен плясък на крилата.
Свидетели - крайбрежните треви.
И в музика, подобна на соната
гласът надига чувства и кърви.

Пулсира мъка, а е толкоз бяло.
В сонара на очите ми - звезди.
На дъното сърцето ми е спряло
в сбогуване със всичкото преди.

Крила отлитат. Някъде далече.
Изплаках се в мъглива самота.
Повлечена от полъха на вечност
в последен стон утихва песента.

ВИЕНСКО КОЛЕЛО

В любов като виенско колело
душите ни щастливи се въртяха.
Мечтите ни, подобни на стъкло,
погалени от слънцето блестяха.

Издигаше ни горе радостта,
докато даже свят ни се завие.
Крила ли бяхме или пък листа?
Каквото и да е... Но бяхме ние.

Надолу ни понасяше копнеж
да се прегърнем тихи на земята.
Въртахме се. А в нашия въртеж
светът ни бе балонче във ръката.

Целувките ни - захарен памук -
разтапяха се, бързо споделени.
Обичахме се, някак си напук
на всичките причини и проблеми.

Но всичко свърши. Колелото спря.
Билетите ни в кошче полетяха.
Балончето се спуска и умря.
Мечтите от стъкло се разпиляха.

Памукът ни от захар загорча.
Дори не се наситихме до края.
Замлъкнах аз. И ти се умълча.
Узнах, каквото трябваше да зная.

Затръшнахме желаната врата.
В кабинката ни други се качиха.
И колелото пак се завъртя
с мечти и смях.
А в нас остана тихо...

УМИРАХА ЛИ ПТИЦИТЕ?

Умираха ли птиците сами,
когато студ изпълваше гнездата?
Издъхваха ли в нощните тъми
сред сплетените клони на съдбата?

Не чакаха ли новата зора
да ги покрие с пламенни надежди,
да влее сила в слабите пера -
едничките им вятърни одежди?

Не молеха ли сивото небе
със сетното си искрено цвърчене -
за розовото ново битие
на пролетта с разпукналите вени?

За всичките вълшебства на пръстта,
която ражда стръкове копнежно...
За шепота в зелените листа,
подобен на обричане годежно...

Умираха ли птиците сами?
Без отговор въпросът ще увисне.
Дъждът над нас замислено ръми.
Решим ли да говорим - ще се плисне...

С ПОСЛЕДНИТЕ ЛЪЧИ

Затоплени с последните лъчи
на вече отминаващото лято,
мълчим със теб. И чувството мълчи,
напомняйки ни колко беше свято.

Остана ни усмивката. Печат,
че няма да си бъдем безразлични.
Дори когато мислите горчат,
превърнати в дихания лирични.

Остана ни утехата, че в нас
ще продължи да пари топлината.
Че някой друг ще ни затопля с глас
и негови ще бъдем без остатък.

Остана ни и споменът добър
от чистото, което сме си дали.
Един затворен в мислите чадър
за дъждовете, още неваляли.

Затоплени с последните лъчи
на лятото, което си отива,
усмихваме се, без да ни личи...
Щастлив съм аз...
И ти бъди щастлива!

ПЛАЧЕЩО СЪРЦЕ

Къде си, мое плачещо сърце?
С усмивка кой покоя ти открадна?
Туптиш заради нейното лице,
пленено в хубостта ѝ безпощадна.

Горещите ти капчици печал
едва ли тя с очите си ще зърне.
Виновен зов във мен се е смълчал,
готов нечут от болка да посърне.

Не бих говорил и не бих признал
за чувството, до днес във мен горяло.
Безсмислено е образа си вял
да съзерцавам в криво огледало.

Ще ме прониже звънкият ѝ смях.
Душата ми от смут ще потрепери.
Любов от пепел и копнеж от прах -
това съм аз. И кой ще ме намери?

Къде си, мое плачещо сърце?
Да беше чаша - щях да те излея...
Но ти си просто малко стъкълце,
дори незабелязано от нея...

ПАТРИЦИАНСКО

На тъжната ни обич белезниците
до кръв се впиват в изповед от думи.
Останахме в душите си патриции.
Богати с чест, но бедни помежду ни.

Не пита вече времето избягало
къде, защо и как се променихме.
Трапези от мечти не бяхме слагали
и чаши с вино даже не отпихме.

Заети със умората на дните си
и с клюките на робския придатък,
забравихме да гледаме звездите си
след залези от чувствен недостатък.

И само нощем, след шума утихнали,
кръстосвахме перата пергаментно.
Да се намерим, сграбчени от стихове.
Любовно съкровени. И моментно.

А после, след момента, идват ролите.
През плач играем фарса на мечтите.
Белязани от робска меланхолия -
патриции оставаме в душите.

БЛАГОСЛАВЯМ ТЕ!

Ти ще минеш през много лета.
Ще си извор, бълбукащ от огън.
Ненасмогнал във теб да чета -
всеки път ще те пия за сбогом.

Всеки път ще нагазвам води,
сътворени в сълзите на Ева.
С нежен огън ще пръскаш следи.
Ще си бъдеща, колкото древна.

В мигновения, сякаш искри,
ще просветваш за миг в паметта ми.
Без да чуеш ревнивото: Спри!
Без възнания, скърби и драми...

Ще се видя във някой герой,
от перото ти - тънко изписан.
И усмихнат ще зная, че той
в забрава от теб е орисан.

И какво от това, че съм лъх,
щом оставил съм белег, искрица?
Всеки има в сърцето си връх
за едничка, единствена птица.

Ти ще минеш през много лета.
В нежни блянове, често стаена.
Ако имах криле да летя -
бих ги свил... Да гориш несмутена.

ОГНЕНО-ДЪЖДОВНО

Целуна вятърът жаравата
и лумна огън през нощта.
Скръбта се издимя сподавена
и в саждите си опустя.

Светулки огнени танцуваха,
издигнати от див екстаз.
Две сенки жадно се целуваха.
Дали не бяхме ти и аз?

Небе, докоснало огнището,
във дъжд сълзи му сподели.
Покри се огънят във нищото
и с пара взе да шумоли.

По клони капките затракаха
Скръбта се върна - да люти.
Две сенки във раздяла плакаха.
Дали не бяхме аз и ти?

ПОЕЗИЯ, ПОДОБНА НА ВИНА

Обичахме се някак стихотворно
в поезия, подобна на вина.
И с нейната красива илюзорност
зазидахме сърцата си в стена.

Целувката, словесно-нереална,
гореше в недокоснати уста.
Прегръдката - уж толкова витална,
се свиваше до къс от самота.

Илюзията, нужна на сърцата,
в гротеска се превръщаше за нас.
Любов без близост, лъч без светлината.
Дори и платноходка без компас.

Какво ми даде? И какво ти дадох?
Възторг от виртуални светове.
Едно почти загатване за сладост,
в което само жаждата зове.

Една неизживяна романтичност -
измислен пясък на измислен бряг.
Какво тук значи някаква си личност,
щом чувствата се взират във маяк?

Щом гъделът все още е приятен
и стих нераждан в мислите тежи.
В обятия - да бъдеш необятен!
Нетръгналото - пак да продължи!

От обич разлюляхме сме. Безспорно.
Платихме някак тъжната цена -
да се намерим с тебе стихотворно
в поезия, подобна на вина...

ПОСЛЕДЕН ПЛЯСЪК

Последен звук от плясък на крила.
Гнезда напускат прелетните птици.
Издигат се над есенна мъгла
и юг докосва техните зеници.

Следя ги с поглед, вече уморен
да съзерцава нужните раздели.
Отлитат си мечти - от теб и мен,
без никога преди да са летели.

Виновница ли беше есента,
че чувствата разлистени попари?
А бяха много нежните листа -
несбъднатите наши календари.

И птиците, родени в шепот тих,
се къпеха от слънчевия блясък.
За теб живях, копнеех и творих.
За теб крила политаха със плясък.

Любов цъфтя в красиви дървеса.
Аз вярвах, че ще бъде без сезони.
Със вечно синьо в твоята коса
и със зелено в китните ни клони.

Последен звук от плясък на крила.
Разделяме се. Въздухът трепери.
Невидими - от бялата мъгла
въздишахме в несбъднати химери.

ОРИГАМИ

От светъл прозорец лети ненадейно
прегънат, начупен от пръстите стих.
Мечтите са мои, но чувството - нейно.
Дали я изгубих? Или покорих?

Отлита надеждата. Там край панела
хартиено птиче кръжи в пирует.
Любовните думи дали е прочела?
Притихвам самотен и нямам ответ.

Красиво изкуство. Да вземе хартия
и фигурка малка да сгъне с ръце.
А думите - тази словесна стихия,
дори да не пусне във свойто сърце.

Лети към земята хартиено птиче.
Съдбата не вижда. То няма очи.
А нежните думи, с които обичах,
превърщат се в мъка, която горчи.

От светъл прозорец мечтата излита.
Хартиени - чувствата падат без звук.
И детско сандалче стиха ми подритва
до кофите, пълни с боклук...

ГРЪБ ДО ГРЪБ

Опрели гръб до гръб, сега мълчим,
приседнали на пясъка самотен.
А здрачът - незначително значим,
докосва ни - от капчици измокрен.

Дали са те от тъжното море,
останало с вълни несподелени?
Навярно някой странник ще се спре -
да го погледне със очи студени.

И сянката му ще докосне нас -
за да ни каже, че това е краят.
Ще мога ли да ти прошепна аз,
това, което чувствата не знаят?

Ще можеш ли да ми прошепнеш ти,
че имаш сила пак да се обърнеш?
Със гръб не може да се приюти...
Ръце са нужни - за да ме прегърнеш...

В морето ли потъна любовта?
Вълните ли я грабнаха далече,
че гръб до гръб докосва самота,
а погледите нямат сила вече?

И тези длани, спуснати встрани,
не се намират - огнено, горещо...
Ах, странникът си тръгва... Остани!
Поне за миг ни дай надежда в нещо!

Не е възможно. Пада лунен мрак.
Разделяме се гърбом, прозаични.
Изпратени от гларусов рояк
си тръгваме... В различното различни.

СЛЕДИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Явиха се във времето следи.
За теб и мен. За нашата безбрежност.
За всичките пътеки отпреди,
в които се споделяхме копнежно.

Във облаците блян се укроти.
Остана там - от бялото докоснат.
Вали ли дъжд - да знаем аз и ти,
че любовта ни беше дъждоносна.

Във вятъра изляха гласове -
от звънък смях до шепота интимен.
Задуха ли - мечта ще ни зове
да се намерим, без да се разминем.

В мъглите самотата ни се скри -
обвивка от души неразгадани.
Мъгливо ли е - дъх ще ни гори
да изцелим нанесените рани.

В сланите заскрежиха се сълзи,
изплакани от болка при раздяла.
Попарят ли ни - зов ще ни срази
да се открием. И да сме начало.

Във слънцето - струящо от лъчи,
признание остана - като огън.
Изгрее ли - във теб да проличи.
Залезе ли - без тебе да не мога.

И разтуптяно в моите гърди
сърцето всички знаци подразбира...
Явиха се във времето следи -
една любов, която не умира...

ПЪТЕКА В НЕЖЕН КРЪГ

Усмихна се, а после се засмя.
Звънливо, както само ти умееш.
Наум шептах. Устата не посмя.
Безмълвен те помолих да ме сгрееш.

И бях щастлив, дори и в самота,
че мога да те гледам до насита.
Дори когато в немите уста
дъхът със нежни думи не излита.

И бях крадец, във пазвата си скрил,
искрите на душата ти гореща.
Във мигове крадах те, уловил
лъчи за някой, който те усеща.

И просяк бях, с протегнатата ръка,
която ни веднъж не те погали.
Не можех любовта да изрека
и чувствата, които не пожали.

И странник бях, от болка онемял,
че в близостта си тъй недостижима.
Един, забит в сърцето ми кинжал -
да съм без теб, когато теб те има.

Една вина - пътека в нежен кръг,
която няма край или начало.
Усмихвай се! За теб съм просто стрък
от цвете, невъзможно разцъфтяло.

ТРОХИ ПО ПЕРВАЗА

Аз пак ще бъда в синия ти ден
като врабче, кълвящо по перваза.
Трохите си поръсила за мен.
Прозорецът - затворен. Да не вляза.

С любовно-поетичен чурулик
ще изкълва следите ти студени.
Но друг ще стопля белия ти лик
и ще попива твоето шептене.

Не ми е трудно. Свикнах със това,
че те жадувам - вечно омърлушен.
Едно врабче от тъжна синева,
което иска в тебе да се сгуши.

Един самотник, от мечти крилат,
когото със отсъствие наказва.
Нима това ще бъде моят свят -
трохите, разпиляни по перваза?...

А би могло... Ех, някак би могло
да стане чудо в утрин дъжделива.
И с мълния от тънкото стъкло
да ми прошепнеш: "С тебе съм щастлива!"

Във дланите ми, врабчо, долети!
Усещаш ли как силно те желаят?..."
Кълва трохи... Несбъднати мечти...
И няма край на чувствата ми краят.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени